ఏమి చెప్పేది?

గొల్లపూడి మారుతిరావు

(1975 ఆంధ్రజ్యోతి దీపావళి ప్రత్యేకసంచిక నుంచి)

ఏమి చెప్పేది?
గొల్లపూడి మారుతీరావు

ఆ రోజు నాకు పోస్టులో వచ్చినవి నాలుగు ఉత్తరాలు.

ఒకటి : నా చిరకాల మిత్రుడు అన్నమాట ప్రకారం నేను కథ రాసి ఇవ్వనందుకు నన్ను 'గాడిదా' అని సంబోధిస్తూ నేనెందుకు గాడిదనయానో విపులంగా రాసిన వుత్తరం.

రెండు : మా ఆవిడ క్రితం దసరాకి కొన్న కోయంబత్తూరు చీరల బాపతు 200 అర్జంటుగా కట్టమని బట్టల షాపు నుంచి శ్రీముఖం.

మూడు : మా పెద్దవాడు అనవసరంగా కథలు గట్రా రాస్తూ చదువు పాడు చేసుకుంటున్నాడనీ, ఈ లెక్కన వాడిని కాలేజీలోంచి తీసెయ్యాల్సి వుంటుందనీ వాళ్ళ కాలేజీ ప్రిన్సిపాల్ విశాఖపట్నం నుంచి చేసిన హెచ్చరిక.

నాలుగోది : శ్రీకంఠయ్య రాసిన ఉత్తరం. స్థూలంగా రెండు వాక్యాలు. సరస్వతి నిన్ననే ఆసుపత్రిలో పోయింది. కొలెస్ట్రాల్ ఎక్కువగా ఉందని, ఆ కారణం వలన గుండెల్లో రక్తప్రసారానికి అభ్యంతరం ఏర్పడి కన్ను మూసిందనీ డాక్టరు అంటున్నారు అని.

చాలా విలువయిన పాతపుస్తకంలోంచి కాగితం చిరిగిపోయినట్టుగా మనసు చివుక్కుమంది. సాయంకాలం వేపు పరుగులు తీస్తున్న ఈ యిరకయిన జీవితంలో సరస్వతి ఓ పాత జ్ఞాపకం. అలసిపోకుండా ముందుకూ, వెనక్కూ పరుగులు తీసే సముద్రం కెరటాలు. జివ్వుమనే మంచు ముద్ద స్పర్శ, తడిసి ముద్దయిపోతూ వర్షంలో నడుస్తున్నపుడు కాలికి గుచ్చుకొనే ముల్లు నొప్పి – యిలాంటి చిన్నచిన్న అనుభవాల సమిష్టి రూపం సరస్వతి.

దగ్గర్లో యిసికలో కూర్చుని గుజ్జునగూళ్ళు ఆడుకొంటున్న నా మనుమల్ని చూశాను. ఎదురుగా తడిబట్ట లారేసుకున్న మా ఆవిడ పాతికేళ్ళ క్రితం నేను కాస్త పొగరుగా. అల్లరి చిల్లరిగా ప్రవర్తించి వుంటే ఆ స్థానంలో సరస్వతి ఉండేది. అప్పుడా పనులన్నీ సరస్వతి నన్నే చేయమనేదేమో ! నా మనవలు ఎలా వుండేవారో మా పెద్దవాడు అనవసరంగా కథలు రాసేవాడుకాదేమో! నాజుత్తు అక్కడా అక్కడా నెరిసిపోతోంది, నాది మా అమ్మపోలిక, సాహితి లోకం

లోంచి సెలవు తీసుకుని చాలా ఏళ్ళయింది. ఈ మధ్య నా రచనల గురించి ఎవరూ మాట్లాడుకోవడం లేదు. నా అభిప్రాయాలు చాలా మట్టుకు కాలదోషం పట్టిపోయాయి. నాలాగేనా అభిప్రాయాలకీ వయసు మించిపోయింది గావును. నా కొడుకు రాసే కథల్లో ఏం చెప్తున్నాడో ఒక్కసారి రాసి కనుక్కోవాలనిపించింది. వాడిని అభినందించడానికి కాదు. నా ముందుతరం నన్ను పక్కకి తోసివెయ్యడానికి ఏ కొత్త అర్హతలు సంపాదించుకొందో తెలుసుకోడానికి.

నిన్న సరస్వతిని చూస్తే ఎలా వుండేదో మనస్సులో గుర్తున్న ఆ ముఖానికి కాస్త ముడతలు అతిగించి, జుత్తుకి తెల్లరంగు వేసి పెద్ద ఫ్రేము కళ్ళద్దాలు పెట్టి చూసుకున్నాను. సరస్వతిలో వృద్ధాప్యం చాలా గంభీరంగా వుంటుంది చూడగలిగితే. సరస్వతిలో వృద్ధాప్యపు చాయలు చాలా కాలం నుంచీ ఉన్నాయనిపించింది. మానసికంగా నాకు తెలిసిన నాటికే గంభీరమయిన వ్యక్తి సరస్వతి.

శ్రీకంఠయ్య పెళ్ళి చేసుకుని యిరవై ఏళ్ళయింది. వాళ్ళిద్దరికి పిల్లలు లేరని ఒకటి రెండు సార్లు అబార్షను అయ్యాయని ఎప్పుడో నిడుదవోలులో ఒకసారి శ్రీకంఠయ్య కనిపించి చెప్పాడు.

అది శ్రీకంఠయ్యను నేను కలుసుకోవడం రెండోసారి. తెల్లగా బట్టతలతోనిటారుగా సన్నగా వున్న విగ్రహం. బట్టతల వాళ్ళ కుటుంబంలో ఆనవాయితీట. ఈ బట్టతల లేకపోతే సరస్వతిని చేసుకొనే వాడిని కాదు అనడం శ్రీకంఠయ్యకు అమవాటయిన జోక్ – నిలబడిన చోట నిలబడకుండా చెప్పిన మాట చెప్పకుండా హుషారుగా ఉండే మనిషి – ఏదో బ్యాంకులో కాషియర్ గా ఉండేవాడు. ఒకసారి పదివేలు మాయంచేశాడని అతన్ని బర్తరఫ్ చేశారు. “నిజమేనా?” అని సరస్వతిని అడిగాను.

“పూర్ ఫెలో! చేస్తూ చేస్తూ పది వేలా మాయంచెయ్యడం? దొంగతనానికి బొత్తిగా విలువ లేకుండా చేశాడు కనీసం పేపరో ఫోటో అయినా వెయ్యలేదు. ఏమిటాచచ్చు దొంగతనం!” అంది.

శ్రీకంఠయ్య తర్వాత ఎక్కడా ఉద్యోగం చెయ్యలేదు. ఏలూరులో స్టేషనరీ దుకాణం పెట్టాడు. తర్వాత ఒకటి రెండు నవలలు అచ్చువేశాడు. ఆ వ్యాపారం దివాలా తీసేముందు అచ్చేసిన ఆఖరి నవల నాదే !

ఒక్కొక్కసారి జీవితంలో ఓడిపోతున్నప్పుడల్లా శ్రీకంఠయ్య కృంగిపోయే వాడు, కాని, సరస్వతి ఆనందిస్తూండేది. జీవితం నియమబద్ధంగా పాకుడుపట్టిన చెరువు నీటిలాగ ఉండకూడదని సరస్వతి ఉద్దేశం. అది పారుతూ, పాటలు పాడుకొంటూ ప్రవహించాలి. మధ్యలో రాళ్ళూ, రప్పలూ మొక్కలూ, చెట్లూ అన్నీ ఉంటాయి. వాటిని సముదాయించి పలకరిస్తూ పోతూ వుండాలి. ఈ గంభీరమయిన జీవనశక్తి తెగింపూ పరుగులు తీసే బలమయిన మనస్తత్వం ఓటమిలోనే ఆత్మస్థైర్యాన్ని పూరించుకొనే ధైర్యం ఇవన్నీ సరస్వతిని విలక్షణమయిన వ్యక్తిని చేసాయి.

పాతికేళ్ళ క్రిందట నా చదువు పూర్తయిన తొలి రోజుల్లో మిత్రులతో కలసి సింహాచలం పిక్ నిక్ వెళ్ళినప్పుడు మొదటిసారి సరస్వతి కనిపించింది. విరగ బూసిన గన్నేరు చెట్ల మధ్య పరుగులు తీస్తూ, మధ్య మధ్య ముళ్ళ కంచెల అవతల వేలాడ మామిడికాయల్ని రాళ్ళేసి కొట్టిరాలుస్తూ – ఆ రొద్దంతటినీ తన యౌవన సామ్రాజ్యం చేసుకొంది. సరస్వతి నవ్వడానికి పెద్ద కారణం అక్కరలేదు. ప్రతి చిన్న విషయానికీ సుడులు తిరిగిపోతూ నవ్వుతూంది. అసలు ప్రతి చిన్న విషయం నవ్వడానికి అర్హమయిందా కాదా అని ఆలోచిస్తుంది గావును. ఆ మధ్యాహ్నం కొండ మీద పనస చెట్ల కింద మేమంతా కూర్చుని మధ్యాహ్న భోజనాలు చేస్తున్నప్పుడు ఉన్నట్టుండి మా మధ్యకి వచ్చింది. కాస్త పెడంగా మిగతా స్నేహితురాళ్ళంతా ఉన్నారు.

చేతిలో పులిహోర తింటున్న కాగితపు పొట్లం “మీలో ఫలానా రచయిత ఎవరు?” అని సూటిగా అడిగింది. కథలకి కారణాలు వెదుక్కుంటున్న రోజులవి. నా రచన అంత అందమయిన అమ్మాయిలో ఆసక్తి రేపినందుకు ఆనందపడుతూ “నేనే” అన్నాను “మీరా! – మీరు రచయిత లాగ లేరే పరీక్ష ఎగ్గొట్టిన హైస్కూల్ స్టూడెంటులాగ ఉన్నారు.” అని నవ్వింది.

మా మిత్రుడు ఫక్కున నవ్వేశాడు. “ఏం లేదు సారీ. నా పులిహోర పొట్లాం మీద మీ కథ సగభాగం వుంది. మీ పేరు ఎవరో చెప్పారో నా మధ్యాహ్న భోజనానికి యింత రుచికరమయిన ఆధారంగా మీ కథ ఉపయోగించనందుకు మీకు అభినందనలు చెప్పాలని వచ్చాను” అంది.

అదే సరస్వతితో నా మొదటి పరిచయం. నా సమర్థత పూర్తిగా ఓడిపోయిన మొదటి వ్యక్తి సమక్షం అది. రచయితగా అవతరించాలని కలలు కంటున్న కొత్త రోజులు మరి యిలాంటి ఎదురు దెబ్బ తగిలే సరికి తల తిరిగిపోయింది. ఆ క్షణంలో ఆమె వాటెరిన ముక్కు అందమయిన కళ్ళూ, చిక్కటి

చిరునవ్వు ఏవీ నన్ను మోసం చెయ్యలేకపోయాయి. ఆ రోజే ఆమెని జీవితంలో మొదటిసారిగా, రహస్యంగా అవమానించాను. ఆమెని అవమానించగలిగినందుకే ఆ క్షణంలో ఆనందపడి ఆ సంఘటనని సులువుగా మరిచిపోయాను.

కాని సరస్వతి మరిచిపోలేదు. వారం రోజుల తర్వాత వరంగల్లు నుంచి నాకో ఉత్తరం వచ్చింది. అదిగో అప్పుడే ఆ అమ్మాయి పేరు సరస్వతి అని నాకు తెలిసింది. నిజానికి సింహాచలం, పులిహోర పొట్లం గుర్తు చెయ్యకపోతే నాకా విషయం, ఆ వ్యక్తి గుర్తుకొచ్చేదేకాదు, నా తొందర పాటుకి నిందిస్తూ నా చాపల్యాన్ని విమర్శిస్తూ సహజంగా మగజాతికి ఉండే అగ్రెసివ్ టెంపర్ మెంటుని ఖండిస్తూ చాలా పెద్ద ఉత్తరం రాసింది. అలా ఆమె విమర్శింపగలగడమే ఆమెలో శక్తి అని తర్వాత తర్వాత అర్థం చేసుకున్నాను. చేప మొప్పలతో నీళ్ళు తాగడం లాగ, తేనెటీగ పువ్వులో తేనెని పీల్చుకోవడంలాగ, సూర్యుడు తూర్పున ఉదయించడమంత సహజమయిన ప్రకృతి సరస్వతిది. ఆ వుత్తరం నన్ను సరస్వతి గురించి మరొక్కసారి ఆలోచించేట్టు చేసింది. ఇప్పుడు సరస్వతి జ్ఞాపకంగా చికిలించే ఆమె కళ్ళూ, వెలిగి ఆరే నియోన్ లైట్ లాగ తళుక్కుమనే చిరునవ్వు గుర్తుకొచ్చాయి. అయితే ఆమె విమర్శించింది నా రచనని, ఆమెని ఏ విధంగా చూసినా క్షమించలేకపోయాను. తర్వాత చాలా రోజులు మా యిద్దరి మధ్య కోల్డువార్ ఉత్తరకాండగా సాగింది.

ప్రతీ ఉత్తరంలోనూ కొత్త కారణాలకి నా బలహీనతల్ని విమర్శించేది, నేను మరింత రెచ్చిపోయేవాడిని.

కాని రచనని విమర్శిస్తే నా అంత బలహీనుడు లేడని సరస్వతి గుర్తించలేక పోయింది. అప్పట్లో నేను గుర్తించలేదు. నా ఆత్మస్థైర్యమంతా నా వృత్తిది. వ్యక్తిది కాదు. ఆమె తిరుగుబాటు ఆమె వ్యక్తిత్వం, నా పొరపాటుని లేదా దురభిప్రాయాన్ని ఎప్పటికప్పుడు ఎత్తి చూపే ఫిమేల్ ఇగో స్థూలంగా సరస్వతి వ్యక్తిత్వం ఆ వ్యక్తిత్వపు గాంభీర్యాన్ని నేను ప్రేమగా దరుభిప్రాయపడడానికి చాలాకాలం పట్టింది. కాని అప్పటికీ, ఎప్పటికీ నన్ను సమీక్షకు నిలిపే ఉన్నతాసనంలోనే సరస్వతి ఉంటూ వచ్చింది. సంవత్సరం తర్వాత – ఈ వుత్తరాలకి అర్థం ప్రేమోనని రాశాను. "అయితే ఏం?" అని సమాధానం. నేను ఫూల్ ని – ఇప్పుడు ఆలోచిస్తే అనిపిస్తుంది. రెండో ఉత్తరంలో నేను ప్రేమిస్తున్నానని రాసి వుంటే సరస్వతి వెంటనే సమాధానం రాసేది. "ప్రేమించు నీ ఖర్మ" అని.

మా బాంధవ్యానికి ప్రేమ అని గుర్తుపెట్టుకొన్నాక నాలో చాలా మార్పులు జరిగాయి. స్వభావంలో తీవ్రత కరిగిపోయింది. దానిస్థానే అభిమానం. ఆమె విమర్శల పట్ల నిష్ఠూరంగా పడే బాధ నన్ను సరిగ్గా అర్థం చేసుకోలేకపోతుందనే మధన. ఇలాంటివేవో చోటు చేసుకున్నాయి. నా ఉత్తరాలలో విరివిగా ప్రేమ, కవిత్వం, ఉదయ సంధ్యలో ఒంటరితనాలూ, విరహం, కోకిల అరుపులూ మొదలైనవన్నీ చోటు చేసుకున్నాయి. ఆ ఉత్తరాలకి సరస్వతి బోర్ అయేది. ఆ మాట ఒకటి రెండు సార్లు సూటిగా రాసింది కూడాను. "ఏవిటా నాన్సెన్సు – నా గురించి ఆలోచిస్తూ సముద్రాన్ని చూస్తూ సిగరెట్టుతో చెయ్యి కాల్చుకోవడమేమిటి నీ మొహం. అంత వొళ్ళు తెలీకుండా" అంది.

చాలా నెలల తర్వాత – ఏదో ఉద్యోగరీత్యా తను రాజమండ్రి వచ్చినప్పుడు – నేనూ పనిగట్టుకొని సరస్వతిని కలుసుకోడానికి వెళ్ళాను. అంత వరకు నా ఆలోచనలో ప్రేమ సరస్వతిని మరింత అందంగా తీర్చిదిద్దితే కాలం ఆమెని మరింత గంభీరంగా తయారుచేసింది. ఇప్పుడు కళ్ళజోడు పెట్టుకుంది. నవ్వుకాస్త తగ్గింది.

మా ఇద్దరి మధ్య 'సింహాచలం' సంఘటన నాటి వెసులుబాటు ఎందుకో తగ్గిపోయింది. దానికి కారణం ప్రేమని ఇవాళ గుర్తుపట్టగలను. బాధ్యతా రహితమయిన ఆబిగేషన్ లేని ఇద్దరు అపరిచితుల వ్యక్తిత్వాలు ఆనాటిది. బాధ్యతల్ని, వ్యక్తిత్వాల్ని ఎరుకపరుచుకొని, ఒకరికొకరు చిరుపరిచులాగ కలిసిన సందర్భం ఇది.

నాకారోజు బాగా గుర్తు. అన్ని దస్తాల ప్రేమని కాగితాల నిండా గుప్పించిన నేను – ఆమె ఏకాంతాన్ని కోరుకొంటానని ఊహించి – నన్ను గోదావరి ఒడ్డుకి తీసుకెళ్ళింది. లాకుల వేపు నడిపించింది. కాని అపరిచిత వ్యక్తి పట్ల నేను అవమానించడానికి పెట్టుకున్న గుర్తు పరిచితమయిన వ్యక్తి ప్రేమకు పెట్టుకుంటుందని గుర్తుపట్టలేకపోయాను. నన్ను కలిశాక – చాలా పెద్ద బోర్ గా భావించి వుంటుంది.

నీతికీ, స్వేచ్ఛకీ, విచిత్రమయిన లంకె వుంది నీతి పేరిట మనం చాలా సార్లు మన స్వేచ్ఛని వదులుకొంటాం. మగాడిలో బలహీనతలు కావాలి. వాటిని ఎప్పటికప్పుడు విమర్శించే అవకాశం కావాలి. కాని ఆమె విమర్శని సజావుగా అర్థం చేసుకొని ఆ బలహీనతలకి విడాకులిచ్చి నేను దూరమయాను. వాటిని నిలుపుకోగలిగిన శ్రీకంఠయ్య పెళ్ళి చేసుకొన్నాడు.

నేను సరస్వతిని పెళ్ళి చేసుకొన్నా చాలా త్వరగా నాకు విడాకులిచ్చేదేమో! – నాకు బిడ్డల్నిచ్చి – నా మనవల్ని ఎత్తుకొని పెంచి, నేను రాసిన చెత్తంతా మాహాకావ్యమనుకొనే భార్య నాకు కావాలి. ఎదురుగా తడిబట్టలు ఆరేసుకున్న మా ఆవిడతో నాలాంటి బలహీనుడిని పెళ్ళి చేసుకున్న విచారపు ఛాయలేమి కనిపించలేదు. చంపల దగ్గర నెరిసే జుత్తూ, ఉదయపు వెలుగులో కెంపులాగ మెరిసే ఎర్రటిబొట్టూ ఆవిడ ఠీవిగా కనిపిస్తోంది. నా బలహీనతలు తెలిసి భరించడమే ఆవిడ బలమేమో.

కాని శ్రీకంఠయ్య సరస్వతి మధ్యయినా ఈ కోల్డు వార్ ఎంతకాలం సాగుతుంది. ఈ బాంధవ్యం ఎలా పర్యవసిస్తుందన్న ఆలోచన పాతికేళ్ళ పాతది. కొత్త పొరపాట్లు ఎప్పటికప్పుడు చెయ్యడానికి శ్రీకంఠయ్య అలసిపోతే, ఆమె అభిమానంతో తన ప్రవర్తనకి ఒక అందమయిన సమన్వయాన్ని సాధించగలిగితే, సాధించానని నెలరోజుల క్రిందటే రాశాడు శ్రీకంఠయ్య. నేను ఆశ్చర్యపోయాను. ఇంతలో ఈ ఉత్తరం సరస్వతిని కళ్ళు మూసిందని ఈసారి ఎక్కువ ఆశ్చర్యపడలేదు.

సరస్వతి గుండెలో రక్తస్రావానికి అడ్డుపడింది కొలెస్ట్రాల్ అని డాక్టర్లు అనవచ్చు. కాని తాను అడ్డుపడడానికి అవసరమయిన తిరుగుబాటు జీవితంలో లోపించడమని నా ఉద్దేశం.

సరస్వతి ఏదో దారిపక్క చెట్టుకి పూసి రాలిపోయే చిన్న గడ్డిపువ్వే కావచ్చు కాని ఆ పువ్వులో అనుక్షణం తనని తాను అలంకరించకోడానికి జరిగే అపూర్వమయిన సంఘర్షణ వుంటుంది, అది ఆగిపోయాక పువ్వుకి అందం పెరగదు, రాలిపోతుంది. అలాగే సరస్వతి రాలిపోయింది.

శ్రీకంఠయ్య ఉత్తరానికి సమాధానం రాస్తూ ఏం చెప్పాలా అని ఆలోచిస్తున్న నాకు ఇప్పటికి సమాధానం దొరికింది.

★★★

.

COMMENTS